

ATANASIU OVIDIU

MD. PhD.

DESPRE SFINȚIREA SUFLETULUI
MISTICISM EZOTERIC, GNOZĂ ȘI INIȚIEREA UNIVERSALĂ

O ISTORIE PERSONALĂ

TETRALOGIA
AUTOCUNOAȘTERII
IV

CAPITOLUL I

DE LA LUMINA SIMBOLULUI METAFOREI LA LUMINA FĂRĂ SIMBOLURI19

CAPITOLUL II

„LUCRĂTORUL DE LUMINĂ”. O REVOLUȚIE A LUMINII. O REVOLUȚIE A
VIBRAȚIEI. O ISTORIE PERSONALĂ.....23

CAPITOLUL III

PROIECT IMPLICIT PENTRU VIITORUL PERSONAL 48

CAPITOLUL IV

„OVIDISMUL” - NOUA ORDINE A LUI „OVI” 62

A. Introducere..... 62

B. Din tainele sacre ale inițierii. O experiență personală.....67

C. „Ovidismul”. Gnoză. Gnosticism. Concepte Filosofico-Religioase
Tehnica Iluminării. Tehnica Extazului. Cele 12 Legi Spirituale ale
Universului..... 74

D. Noile Taine Sacre ale „Ovidismului”. De la Cenaclul Artistic al
„Flăcării” la Cenacolul Sacru al Luminii.....132

CAPITOLUL V

ROMÂNIA - LUMINI ȘI UMBRE. IUBEȘTE ROMÂNIA ÎN CIUDA EVIDENȚELOR.
PROIECT PENTRU VIITORUL ROMÂNIEI.....137

CAPITOLUL VI

SOLUȚII PENTRU „JOSUL” DEPRESIEI ȘI „SUSUL” RAIULUI TERAPIA
MEDICALĂ ȘI SPIRITUALĂ.....156

CAPITOLUL VII

POVESTE DE CRĂCIUN IARNA 2024-2025..... 160

CAPITOLUL VIII

FINAL AL CĂRȚII ȘI ÎNCEPUT AL LUMINII „SĂ FIE LUMINĂ...!”167

POSTFAȚĂ DE ION-MARCEL FANDARAC, AVOCAT ÎN BAROUL BUCUREȘTI ȘI
SCRIITOR ÎN USR. Ucenicul lui Dumnezeu (Disciple of God)189

DE LA LUMINA SIMBOLULUI METAFOREI LA LUMINA FĂRĂ SIMBOLURI

Precum se știe din scrierile biblice, s-a spus: „La început a fost cuvântul”.

Și totuși, într-o interpretare, de ce nu, hermeneutică, chiar exegetică a Bibliei, substratul acestui cuvânt originar este, cred, gândul.

În universul spiritual, gândul sugerează acel logos universal, acea minte cosmică, dar și omul cosmic, de ce nu acel om complet, care reușește să armonizeze, într-un mod aproape la propriu divin, gândirea mistică răsăriteană și gândirea cu preponderență rațională apuseană.

În fond, întregul Univers este unul și același gând, precum s-a afirmat.

Mergând mai departe în înțelesuri, că este vorba de cuvânt sau gând, structura fiziologică a cuvintelor evocate trimite, cred, la noțiunea de simbol și simbolistică.

Totul în Univers este simbol, iar omul încearcă, și este cumva menirea sa, să dea simbolurilor naturii, ființei umane, viețuitoarelor și formelor de relief, emoțiilor și sentimentelor, o semnificație, un simbolism transcendent, cu conotații mistice, care să-l apropie, uneori, până la idealul mântuirii, de Dumnezeu.

Există, cred, dacă încercăm să cuantificăm, să măsurăm, aparent utopic, această imponderabilă a transcendenței, există, cred, trei trepte ale transcendenței minții umane.

Prima treaptă, aproape non-transcendentală, cu efecte doar descriptive.

Această primă treaptă este legată de interpretarea aproape simplistă a simbolurilor, fără o semnificație cu adevărat transcendentă, de exemplu simbolurile matematice, cele chimice, uneori sigla unui constructor de mașini sau a unei linii vestimentare.

Pe această primă treaptă, aproape non-transcendentală, este și efectul placebo, întâlnit în medicină, dar care animă, mai

mult sau mai puțin înconștient, mintea oricărui „om obișnuit”, spre deosebire de „oamenii aleși”, dăruiti de Dumnezeu cu puteri teurgice supranaturale.

Pe treapta a doua se situează, cum altfel decât arta, care încearcă, la modul figurat, acel „mai sus”, așa cum marele nostru filozof Petre Țuțea spunea dintr-un extraordinar patriotism românesc: „România, excelsior! România, mai sus!”.

Acest „mai sus” are, ca semnificație în artă, noțiunea de atingere a frumosului, adică a luminii, a ceva „mai luminos”, pornind, printr-o pârgheie a minții, de ce nu transcendentă, de la totalitatea percepțiilor senzoriale, primare, la o percepție ce tinde la extreme spre extatic și sublim.

Creația artistică, acel *poesis*, de exemplu, etimologia greacă a cuvântului „poezie”, care înseamnă „a crea”, aduce, pentru o clipă, artistul care creează opere, pe aceeași treaptă valorică cu Marele Creator, Dumnezeu.

Există, cred, o a treia treaptă, dacă vorbim de transcendență, un fel de artă de a transcede fără „obiect” sau fără pârgheie.

Simplul gând poate, astfel, să fie transformat într-o metaforă pură, sau artă pură, deci în lumină, fără instrumentul folosit ca pârgheie prin metafore.

Așadar sunetele, imaginile, formele exterioare, ajută în general arta, printr-un resort metafizic, ducând la un puțin „mai sus”.

Totuși, gândul inspirat, imaginația inspirată, geometrismul pot avea, uneori, acces direct la lumină, care se spune că îl ascultă pe acest maestru al luminii sau artist al lumii în domeniul unei arte, numită „artă regală”.

Se pare, această a treia treaptă creatoare de lumină este creatoare de paradis, un fel de formulă matematică ultimă, armonie ultimă sau cunoaștere ultimă, care poate necesita o autoinițiere intuitivă, în căutarea luminii sau a lumii vechi pierdute, sau care tinde să se piardă.

Este un fel de culme a Universului, numai de Dumnezeu știută, peste care nu ar mai exista alte provocări ale cunoașterii uman-divine.

Într-un fel, toate aceste resorturi metafizice, despre care se vorbește din abundență în Biblie, au făcut posibile miracolele

din acele vremuri și nu sunt altceva decât vârful de lance, epicentrul fondator al tuturor marilor religii în lume, puteri creștin ezoterice, marginalizate încă din Antichitate de Biserică prin Edictul de la Niceea* din anul 325 e.n., dăruite cu dragoste de Dumnezeu pentru a ajuta oamenii și lumea.

Că este vorba de șamanii preistorici, care au descoperit, cu zeci de mii de ani în urmă, tainele ezoterice, că este vorba de primii medici din lume, de la vracii medievali, magii, marii preoți până la Sfinții contemporani, toți au avut aceste daruri de la Dumnezeu care se înscriu în treapta a treia transcendentă.

Toți oamenii luminați, oamenii aleși spiritual, marii mistici nu au fost doar tămăduitori de boli, darul primordial al Sfinților, în general.

Aceștia, prin harul lor extraordinar și miracolele de la Dumnezeu, au putut reprezenta și sugera puterea extraordinară de credință, într-o lume în care omul modern este avid de motive incontestabile și cât mai consistente pentru a continua, a crede și a spera, și aceasta, mai ales, în rândul tinerilor de azi, care nu au cunoscut atât de profund valorile tradiționale din toate registrele vieții sociale, private, de la școală, cu o tolăa a luminii mai săracă decât generațiile mai vechi.

Acești tineri, și ne revine generației noastre datoria, trebuie cucerii și câștigați în deprinderea părinților lor cu adevărul și lumina, marile valori universale.

Aceste cunoștințe au fost, se pare, păstrate secret încă din perioada gnostică a primelor secole creștine, fiind, în mod legal și coercitiv, interzise, reprezentând, de fapt, mijloace de iluminare a minții umane, de trezire, ceea ce ar fi condus,

* Edictul de la Niceea - Primul Sinod Ecumenic a avut loc la Niceea (astăzi Iznik, în Turcia) în anul 325 d.Hr. și a instituit regula pentru toate Sinoadele Ecumenice ulterioare. A abordat în primul rând problema arianismului, stabilind o primă formă a Crezului de la Niceea și o primă regulă pentru calcularea datei Paștilor (sau „Pascalia”). Este cunoscut și ca Primul Sinod de la Niceea. Sinodul a fost convocat în anul 325 de către Sfântul Împărat Constantin cel Mare. Acesta, având ca prioritate unitatea Imperiului Roman, i-a chemat pe episcopii Bisericii să se reunească spre a tranșa ampla dispută asupra ereziei arianismului, doctrină conform căreia Iisus Hristos ar fi fost o creatură (prima creație a lui Dumnezeu), iar nu născut din veșnicie și Dumnezeu adevărat. Sursa: https://ro.orthodoxwiki.org/Sinodul_I_Ecumenic